

kunne forventes at medføre en fredeligere atmosfære mellem de 2 lande.

Det indonesiske krav blev støttet af Indien, medens de hollandske synspunkter bl. a. understøttedes af Australien og New Zealand.

Spørgsmålets optagelse på dagsordenen vedtoges med 31 stemmer (de arabisk-asiatiske lande og en stor del af de latin-amerikanske lande samt østblokken) mod 18 (deriblandt de nordiske lande og Benelux), medens 10 (bl. a. USA) afholdt sig fra at stemme.

Under hensyn til, at forhandlinger mellem Holland og Indonesien bl. a. angående visse problemer vedrørende Ny Guinea den 10. december var blevet påbegyndt i Haag, vedtog 1. udvalg den 12. december uden debat enstemmigt et af 5 lande, deriblandt Norge, stillet resolutionsforslag, som efter i præamblen at have henvist til et af den hollandske og indonesiske regering udsendt communiqué udtrykker håb om, at de pågældende forhandlinger vil bære frugt. Resolutionsforslaget bekræftedes den 16. december enstemmigt af plenarforsamlingen.

II. Palæstinaflygtninge.

(Dagsordenens punkt 22).

Under ad hoc-udvalgets behandling af dette spørgsmål redegjorde direktøren for UNRWA for de opgaver, organisationen havde påtaget sig at løse, og for den kommende tids arbejdsopgaver; han pegede tillige på de vanskeligheder af politisk, økonomisk og psykologisk art, der mødte organisationen i dens arbejde. Han gjorde sig til talsmand for det synspunkt, at medmindre der gaves flygtningene en mulighed for at vælge mellem repatriering og erstatning, ville det næppe være muligt at reintegrere dem i Det mellemste Østens økonomiske liv. Samtidig understregede han betydningen af, at flygtningene selv og de pågældende landes regeringer fuldtud samarbejdede med organisationen. Et sådant samarbejde afhang efter hans mening af politiske afgørelser, som lå udenfor organisationens kontrol, og han udtrykte i denne forbindelse håb om, at sådanne afgørelser, hvor vanskelige de end kunne forekomme, måtte blive truffet snarest muligt.

Under forhandlingerne fastholdt de arabiske lande deres i tidligere år fremførte

synspunkt, at den eneste acceptable løsning af spørgsmålet var flygtningenes tilbagevenden til Israel i det omfang, de måtte nære ønske derom, og betaling af erstatning til dem, der ikke ønskede at vende hjem. Samtidig stillede de sig skeptisk med hensyn til udførelsen af større projekter i deres lande med henblik på at absorbere flygtningene. De arabiske synspunkter understøttedes bl. a. af Polen.

Israels delegerede udtalte, at hans regering ikke kunne acceptere, at der skulle gives flygtningene lejlighed til at vælge mellem repatriering og erstatning. Den bedste løsning på flygtningeproblemet var efter israelsk opfattelse flygtningenes optagelse i de arabiske landes økonomiske liv, så meget mere som flygtningeproblemet var et resultat af den arabiske aggression imod Israel i 1948. I plenarforsamlingens resolution af 1948 var iøvrigt repatriering gjort betinget dels af gennemførlighed, dels af, at der herskede en situation, i hvilken arabere og israelere ville kunne leve fredeligt side om side, og en sådan situation forelå ikke efter israelsk opfattelse.

Fra hollandsk og new zealandsk side understregedes, at både Israel og de arabiske lande burde bestræbe sig for at løse spørgsmålet, og at en løsning måtte omfatte både repatriering i et vist omfang til Israel og anbringelse af et antal flygtninge i de arabiske lande gennem virkeliggørelse af udviklingsplaner.

USAs delegerede understregede især betydningen af, at UNRWAs udviklingsplaner ville fremme den økonomiske udvikling i de arabiske lande.

Danmarks delegerede, folketingsmand Amby, pegede på den menneskelige side af flygtningeproblemet og flygtningenes rettigheder i henhold til tidligere resolutioner og på betydningen af, før det blev for sent, at gøre en begyndelse i retning af flygtningeproblemetets løsning gennem en gradvis repatriering såvel som ved gennemførelsen af nye projekter.

Efter debattens afslutning fremsatte USA, Storbritannien og Tyrkiet i fællesskab et resolutionsudkast, som vedtoges af udvalget med 38 stemmer, ingen imod, medens 19, herunder de arabiske lande og østblokken, afholdt sig fra at stemme. I resolutionen anmodes de interesserede regeringer om at